

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **M. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2024, č. j. 22 Az 25/2023-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského ze dne 31. 5. 2024, č. j. 22 Az 25/2023-48, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 17. 5. 2023, č. j. OAM-709/ZA-ZA10-P12-2022, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Stěžovatel žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Ze správního spisu vyplývá, že dne 26. 7. 2022 žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice a dne 29. 7. 2022 poskytla údaje k této žádosti. Uvedla, že je ateistka, kazašská státní občanka ruské národnosti, vdaná (manžel byl také žadatel o mezinárodní ochranu v ČR). V Kazachstánu žila naposledy v A., autem vycestovala do Kyrgyzstánu a pak letecky přes Istanbul do Prahy na základě českého turistického víza. Jako důvod žádosti uvedla, že je jí v Kazachstánu vyhrožováno, není tam demokracie a ženy jsou utlačované. Dále uvedla, že celý život pobývala v A., má vysokoškolské vzdělání v oblasti financí, ale nemohla najít v oboru práci, takže pracovala jako prodavačka, číšnice, manikérka, půl roku už ale nemohla najít práci. Vdávala se v červnu 2022 (žádost o mezinárodní ochranu v ČR podala v červenci 2022), vyřízení víza proběhlo v pořádku. Za důvod vyhrožování označila svoji účast na mítinku v březnu 2022 na podporu Ukrajiny, mítink probíhal do odjezdu televize v klidu, pak ho začala policie rozhánět, jeden z policistů ji chytl, s ostatními policisty ji začal říkat, že jako Ruska by měla vědět, na čí straně stát a koho Kazachstán podporuje a že její život v Kazachstánu bude těžký; nemá se kam schovat. Protože byl mítink povolený, neměli důvod ji zadržet, odebrali ji ale věci, vzali

ji do auta, vyhrožovali jí, po několika hodinách si opsali její údaje a vyhodili ji z auta. Po týdnu byla vyhozena z práce, důvodem bylo údajně snižování stavu, ale kolegyně jí řekla, že důvodem byla její účast na mítinku, další práci nesehnala. Na samotném mítinku bylo asi 100 lidí, policisté zasáhli asi proti 20 osobám, které zůstaly po mítinku v parku. K její matce se dostavili dva muži v civilním oblečení, ptali se po ní, podruhé už nepřišli. Uvedla, že měla strach, že se bude opakovat situace z ledna 2022, kdy se protestovalo po celé zemi kvůli zvýšení cen, docházelo k rabování a stát zasáhl prostřednictvím bezpečnostních složek. Zdůraznila, že osoby ruské národnosti nemohou najít v Kazachstánu dobrou práci, byla kvůli tomu urážena, v rámci země se přestěhovat nezkoušela, nikdy nebyla trestně stíhána.

[3] Po seznámení s podklady rozhodnutí žalobkyně doplnila, že se změnila situace v její zemi, a že nyní je po ní pátráno ze strany bezpečnostních složek, neboť má figurovat v kauze týkající se jejího manžela. Manžel prý neměl právo opustit zemi, protože pracoval ve státních strukturách; že neměl oprávnění vycestovat; to se dozvěděla až v únoru 2023, kdy jí začaly chodit zprávy, ve kterých stálo, že bylo po manželovi vyhlášeno mezinárodní pátrání. Jako spolupachatelka má být vedena proto, že při vycestování vzala na sebe všechny náklady manžela. Dále byla přes WhatsApp v kontaktu s kamarádem manžela; manžel byl v době řízení o žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatelky vyšetřován v Německu, přesné okolnosti nezná, jelikož jí je nechce sdělit. Dále uvedla, že je aktuálně v péči psychologa.

[4] V **žalobě** žalobkyně namítala obavy o svou bezpečnost v zemi původu. Ke svým obavám uvedla, že byla nezákonně zajištěna policií, která jí vyhrožovala kvůli jejím politickým názorům a projevům, etniku i pohlaví s tím, že kvůli svému etniku a pohlaví čelila v zemi původu soustavné diskriminaci plošně trpěné a schvalované státem. Nyní má z několika zdrojů potvrzeno, že se o ni zajímají státní složky pravděpodobně kvůli nejasným a zřejmě nelegálním aktivitám jejího manžela. Z těchto důvodů ji postihly také závažné psychické potíže, deprese a úzkosti. Její navrácení do země původu by dle ní bylo porušením zásady non-refoulement. Správní orgán dle ní nedostatečně zjistil skutkový stav. K uplatňování politických práv a svobod odkázala na svoji účast na násilně rozehnané demonstraci s tím, že pronásledování občanů a občanek Kazachstánu za účast na shromážděních je velice hojnou praxí. Žalobkyně měla za prokázané, že Kazachstán výrazně omezuje výkon politických práv a svobod konstantně po dobu mnoha let. Měla za to, že její nezákonné zajištění a výhrůžky policií jsou součástí širší a schvalované kazašské politiky. Měla také za to, že se nemohla s žádostí o efektivní pomoc obrátit na žádný kazašský státní orgán. Žalobkyně se cítí v Kazachstánu pronásledována kvůli tomu, že je žena, kazašské státní orgány diskriminačnímu jednání nečinně přihlížejí, záměrně tolerují i podporují. Policejní incident, kterého byla obětí, byl sice jednorázovým zásahem, ale byl pronásledováním, jelikož zapadá do všech ostatních informací dostupných o Kazachstánu ohledně prosazování politických práv a svobod a postavení žen i etnik. Vzhledem k pátrání po žalobkyni, resp. po jejím manželovi, jejich zákonné vycestování nemůže samo o sobě dokládat, že není v pátrání. S manželem má velice omezený kontakt, jelikož se mu dlouhodobě nemůže dovolat; manžel jí sdělil, že pracoval pro víceméně vojenskou organizaci, která byla možná tajná. S ohledem na finanční záruku může být vnímána jako jeho potenciální komplic. Žalobkyně má za to, že byla pronásledována a také jí do budoucna hrozí tzv. pronásledování na kumulativním základě.

[5] V doplnění žaloby namítla nenaplnění požadavku na objektivní zjištění skutkového stavu, neboť stěžovatel nezkoumal dopad pronásledování na žalobkyni, nezjistil podstatné

pokračování

informace o zemi původu, resp. se s nimi nevypořádal. Dále doložila zprávu o poskytnutí psychologické intervence, ze které plyne její závažný zdravotní stav, který je způsoben právě pronásledováním na kumulativním základě.

[6] **Krajský soud** konstatoval, že stěžovatel sice posoudil všechny důvody, které stěžovatelka v žádost uvedla, avšak pochybil, pokud všechny důvody posuzoval izolovaně bez jejich vzájemné souvislosti; krajský soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 6 Azs 4/2012-67. Dle krajského soudu ze spisu je zřejmé, že žalobkyně opustila Kazachstán v relativně krátké době po incidentu s bezpečnostními složkami Kazachstánu po demonstraci na podporu Ukrajiny, kde vyjádřila jako etnická Ruska svůj postoj k válce na Ukrajině; v podstatě ihned poté následovaly restriktce na pracovním trhu; žalobkyně dále uvedla možnost svého stíhání v souvislosti s (trestnou) činností svého manžela, k čemuž doložila audionahrávky a textové zprávy a uvedla, že by manžel měl být v pátrání INTERPOLu. Krajský soud uzavřel, že i přesto, že se tvrzení žalobkyně mohou jevit jako nepravděpodobná, s odkazem na další učiněná zjištění bylo nutné, aby se jimi stěžovatel zabýval podstatně důsledněji, než pouze odkazem na to, že se v případě textových zpráv a audionahrávek jedná o neztotožnitelné osoby a že nebyl prokázán vztah k žalobkyni. Stěžovatel mohl a měl na prvním místě učinit dotaz na příslušné orgány státní správy ohledně možného mezinárodního pátrání po manželu žalobkyně a teprve na základě těchto informací přistoupit k hodnocení věrohodnosti důkazních prostředků předložených žalobkyní na USB disku. V případě, že by se skutečně potvrdilo, že kazašské bezpečnostní orgány po jejím manželovi pátrají, pak by hodnocení předložených důkazních prostředků nebylo možné odmítnout pouze s odkazem na jejich tvrzenou nevěrohodnost.

[7] Krajský soud na druhou stranu konstatoval, že ze skutkových zjištění stěžovatele nevyplývá, že by v Kazachstánu existovala státem tolerovaná, schvalovaná a podporovaná nerovnost pohlaví. Krajský soud nepochybně, že žalobkyně mohla např. v zaměstnání vnímat preferenci jejího mužského kolegy, nicméně své důvody k nedostatečnému přístupu na pracovní trh ale žalobkyně vztahovala především ke své účasti na demonstraci na podporu Ukrajiny a ke svému etnickému původu.

[8] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvádí, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany posoudil pečlivě a úměrně důvodům, které žalobkyni k podání žádosti vedly. Namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro jeho nesrozumitelnost, neboť krajský soud v bodě 10 odůvodnění rozsudku konstatoval, že žaloba není důvodná, avšak následně popsal pochybení stěžovatele a jeho rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle stěžovatele krajský soud závěry svého rozhodnutí založil na skutkovém stavu, který si sám vytvořil a který je v rozporu se skutečnostmi, které v předchozím řízení vyšly najevo. Krajský soud uvedl, že ihned po účasti žalobkyně na demonstraci došlo vůči ní k restrikcím na pracovním trhu, což stěžovatel považuje za rozporné se skutkovým stavem, jelikož tato spojitost nebyla žadatelkou nijak prokázána. Podle stěžovatele se ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval možným stíháním manžela žalobkyně a jí samotné, přičemž dospěl k závěru, že toto stíhání se mu zdá nepravděpodobné. Manžel stěžovatelky byl rovněž žadatelem o mezinárodní ochranu v České republice a v žádosti sdělil, že pracoval v ropném průmyslu a také jako ochranka soukromých osob, tedy v soukromém sektoru, zatímco žalobkyně spojovala

pronásledování manžela, a i její osoby, s prací manžela ve veřejném sektoru. Dále stěžovatel uvedl, že se mu pronásledování manžela zdá nepravděpodobné z toho důvodu, že manželům bylo umožněno legálně vycestovat ze země a také získat turistická víza.

[9] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[10] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj k tomu pověřená zaměstnankyně s odpovídajícím právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[12] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*; 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele*.

[13] Kritéria přijatelnosti se uplatní také v případech, kdy je stěžovatelem žalovaný správní orgán (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, publ. pod č. 1143/2007 Sb. NSS) s tím, že čtvrté kritérium přijatelnosti se vztahuje k dopadu případného zásadního pochybení krajského (městského) soudu do hmotněprávního posouzení věci.

[14] Nejvyšší správní soud v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost neshledal.

[15] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že již opakovaně ve své judikatuře konstatoval, že by správní orgán měl v případech, kdy je jeho rozhodnutí soudem zrušeno pro nepřezkoumatelnost (se závazným právním názorem důkladnějšího posouzení relevantních skutečností), uvážit, zda je opravdu namístě podání kasační stížnosti. Např. v usnesení ze dne 7. 9. 2023, č. j. 8 As 61/2022-29, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Takto formulovaný právní názor [správní orgány] totiž nezavazuje k tomu, aby o věci rozhodly odlišně. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2007, č. j. 1 Ans 8/2007-49, je správní orgán*

pokračování

povinen na základě zrušujícího rozsudku krajského soudu konat, jinak se vystavuje nebezpečí žaloby na ochranu proti nečinnosti. To platí i v případě, že podá proti tomuto rozsudku kasační stížnost, neboť ta nemá ze zákona odkladný účinek. Principu rychlosti a hospodárnosti řízení tak spíše odpovídá postup, kdy správní orgán rozsudek krajského soudu (byť je třeba i sporný) realizuje a možnost podání kasační stížnosti si rezervuje až pro případ neúspěchu při věcném přezkumu svého nového rozhodnutí (usnesení NSS ze dne 9. 8. 2023, čj. 3 As 325/2021-36, bod 11). Nejvyšší správní soud tím v žádném případě nevylučuje právo žalovaného správního orgánu podat kasační stížnost proti takovému rozhodnutí krajského soudu. V případech, kdy však je zjevné, že závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí není zjevně excesivní a chybný, a kdy lze polemizovat o tom, zda je správní rozhodnutí hraničně přezkoumatelné, a zároveň nehrozí například prekluze lhůty pro stanovení daně nebo jiný negativní důsledek zrušení správního rozhodnutí pro správní orgán, nejví se podání kasační stížnosti efektivní.“ I v nyní posuzované věci měl stěžovatel zvážit, zda je podání kasační stížnosti efektivní, neboť krajský soud dostatečně podrobně a srozumitelně vysvětlil, z jakého důvodu považuje jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné, resp. v jakých konkrétních aspektech spočívá nedostatečně zjištěný skutkový stav.

[16] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, kterou spatřuje ve skutečnosti, že krajský soud v bodě 10 odůvodnění uvedl, že žaloba není důvodná, ale přesto rozhodnutí stěžovatele zrušil. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. I když se krajský soud dopustil zřejmé nesprávnosti, pokud v bodě 10 odůvodnění uvedl, že žaloba není důvodná, i když ji důvodnou shledal, což jednoznačně vyjádřil ve výroku rozsudku, tak ze zbytku jeho odůvodnění je jasné patrné, že dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Tyto své závěry, pro které rozhodnutí žalovaného zrušil, krajský soud dostatečně a srozumitelně zdůvodnil. Námitce nepřezkoumatelnosti proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[17] Pokud stěžovatel namítá, že žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu posoudil pečlivě a úměrně jejím tvrzením, a uvádí, že se krajský soud odchýlil od ustálené judikatury, nelze mu dát za pravdu. Specifiky dokazování a otázkou důkazního břemene ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval v řadě svých rozhodnutí. Podle judikatury je řízení o mezinárodní ochraně specifické tím, že je v něm často nutné rozhodovat za situace důkazní nouze (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007-64, ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, a ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89), že jde o prospektivní rozhodování (tj. posuzuje se odůvodněnost strachu z pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy v budoucnu) a že nesprávné rozhodnutí má pro žadatele obzvláště závažné důsledky. Těmto specifikům řízení o mezinárodní ochraně odpovídá i standard a rozložení důkazního břemene, jež jsou vychýleny ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 5 Azs 100/2014-63, a ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 50/2015-46).

[18] Stěžovateli je třeba dát za pravdu, že břemeno tvrzení v řízení ve věci mezinárodní ochrany stíhá žadatele o mezinárodní ochranu (srov. též § 49a odst. 1 zákona o azylu).

Pokud však jde o břemeno důkazní, to je již v souladu s čl. 4 odst. 1 a 2 směrnice 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (přepracované znění) (dále jen „kvalifikační směrnice“), rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán (tj. stěžovatele). Prokazovat svá tvrzení je povinen primárně žadatel, nicméně stěžovatel je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů a informací, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, které je podporují (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS). V této souvislosti je též třeba poukázat na to, že stěžovatel má povinnost při osobních pohovorech ve věcech mezinárodní ochrany postupovat tak, aby žadateli umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74). V případě, že se během pohovoru vyskytne určitá okolnost, která může nasvědčovat tomu, že má žadatel odůvodněný strach z pronásledování či mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, je povinností stěžovatele vést pohovor tím směrem, aby jeho výsledek byl dostatečně konkrétní pro potřeby posouzení žádosti (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89).

[19] Pokud tedy žalobkyně v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany opakovaně vyjadřovala své obavy z pronásledování a jejího následného trestního stíhání kvůli vycestování manžela, které se snažila doložit pomocí textových a hlasových zpráv, tak stěžovatel byl povinen tuto informaci prověřit, zvláště pokud žalobkyni uložil, aby mu tyto důkazní materiály poskytla na USB disku, k čemuž jí poskytl přiměřenou lhůtu. Nejvyšší správní soud se domnívá, že žalobkyně ve své pozici učinila maximum toho, co mohla, aby své obavy doložila. Krajský soud proto nepochybil, uložil-li stěžovateli tvrzení žalobkyně vzít do úvahy a prověřit jej, stejně tak je povinen prověřit její aktuální zdravotní stav s ohledem na psychické problémy, které tvrdí. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že ignoroval jím shromážděné podklady, jako byla žádost manžela žalobkyně o mezinárodní ochranu nebo skutečnost, že se v době řízení o žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatelky nacházel ve vyšetřovací vazbě ve Spolkové republice Německo. Nicméně krajský soud obě tyto skutečnosti zmiňuje v bodě 17 odůvodnění rozhodnutí. Tedy je neignoroval, ale vytkl stěžovateli, že veškeré důvody sdělené žalobkyní pro udělení mezinárodní ochrany posuzoval striktně odděleně, místo aby je posoudil v jejich vzájemné souvislosti a nezohlednil, zda všechny tyto drobné ústrky nemohou být považovány za azylově relevantní v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 6 Azs 4/2012-67, a rozsudek ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Azs 278/2019-57).

[20] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se nejedná o otázku, která dosud nebyla řešena judikaturou, byla řešena rozdílně, případně vyžadovala učinit judikurní odklon a nejde ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního posouzení věci. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[21] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021

pokračování

Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložila. Žalobkyni však v průběhu řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto jí soud náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. listopadu 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu